

פרק א

א. חֲזוֹן עֲבָדֶיָה - מראה הנבואה שראה עבְדֵיהָ,
 כֹּה אָמַר ה' אֱלֹקִים לְאָדָם - על אדום,
 שְׁמוּעָה שְׁמַעְנוּ מֵאֵת ה' - שמועה שמענו בשם
 ה', יאמרו הגויים זה לזה,
 וְצִיר בְּגוֹיִם שָׁלַח - וכאילו שליח, שְׁלוּחַ בֵּין
 הַגּוֹיִים לְהוֹדִיעַ הַדָּבָר,
 קוֹמוּ וְנִקְוֶמָה עָלֶיָהּ לְמִלְחָמָה - ויאמרו הגויים
 זה לזה: "קומו ונקומה עליה (על אדום) לְמִלְחָמָה"
 ב. הִנֵּה קִטְוֹן נִתְתִּיךְ בְּגוֹיִם - הנה אדום, אומה
 קטנה בין העמים,
 בְּזוּי אֶתְּהָ מְאֹד - ומבוזה מאוד¹.
 ג. זָדוֹן לְבַדְךָ הַשִּׂיחָן - הרשעות שבלבך פיתתה
 אותך להתגאות,
 שְׂכָנִי בְּחַגְוֵי סַלְעַ, מְרוֹם שְׁבַתוֹ - שיושב אתה
 בהר שעיר, בין שיני הסלע, במקום גבוה,
 אָמַר בְּלִבּוֹ - אומר אדום בגאוות ליבו,
 מִי יוֹרְדֵנִי אֶרֶץ - מי יוכל להורידני מגדולתי,
 ולהשפיל אותי עד הארץ.
 ד. אִם תִּגְבִּיָה כְּנֶשֶׁר - גם אם תגביה את מקום
 מושבך, כמקום מעוף הנשר,
 וְאִם בֵּין כּוֹכְבִים שָׁיִם קָנַךְ - ואף אם בין
 הכוכבים בשמים תשים את מקום מושבך,
 מִשָּׁם אֹרִיךְךָ נָאִם ה' - ואמסור אותך ביד
 האוייב (נ"י) לכלותך.
 ה. אִם גִּנְבִים בָּאוּ לְךָ אִם שׁוֹדְדֵי לַיְלָה - אם
 נמשל האוייב, לגנבים, או לשודדים הבאים
 בלילה, יקחו ממך הכל, ולא כדרך הגנבים
 שְׁלוֹקְחִים ומשחיתים ממך, רק די צורכם,
 אֵיךְ נִדְמִיתָה - ואיך אותך, הכריתו לחלוטין,
 הָלֹא יִגְנְבוּ דָיִם - הלא גנבים ושודדים, לוקחים
 רק די צורכם ולא יותר.
 ו. אִם בְּצָרִים בָּאוּ לְךָ הָלֹא יִשְׁאִירוּ עֵלְלוֹת - אם
 האוייב נמשל לבוצרים ענבים, לא ישאירו בך
 אפילו העוללות, אף שבדר"כ עוללות (אשכולות
 קטנים) משאירים בגפן.
 ז. אֵיךְ נִחְפְּשׂוּ עֵשׂוֹ - איך חיפש האוייב בבתי
 אדום לקחת הכל,
 נָבְעוּ מִצְפְּנָיו - וכיצד דרשו וחיפשו בכל מקומות
 שצפן והחביא את אוצרותיו.
 ח. עַד הַגְּבוּל שְׁלַחֲוֹךְ, כָּל אַנְשֵׁי בְרִיתְךָ - כשיצא
 למלחמה עם האוייב, ליוו אותו העמים שהיו
 בברית עימו, ובגבול, עזבו אותו להלחם לבדו,

הַשִּׂיחָן - האנשים שהיו עימו בברית, פיתו
 אותנו ללכת להלחם,
 יִכְלוּ לְךָ, אַנְשֵׁי שְׁלַמְךָ - והצליחו אנשי שלומו,
 (האנשים שהיו עימו בשלום) לפתות אותנו לצאת
 להלחם,
 לְחַמְךָ - העמים שהיו אוכלי לחם מאדום,
 יְשִׁימוּ מִזֹּר תַּחְתֶּיךָ - ישימו מכה תחתיתך,
 אֵין תְּבוּנָה בּוֹ - ואין באדום תבונה להשמר
 מהם.
 ט. הָלֹא בְּיוֹם הַהוּא נָאִם ה' - ביום בא
 הפורענות על אדום,
 וְהֶאֱבַדְתִּי חַכְמִים מְאֹדָם, וְתְבוּנָה מֵהַר עֵשׂוֹ -
 תאבד החכמה והתבונה מאדום, כיצד להשמר
 במלחמתם באוייב.
 י. וְחַתּוּ גִבּוֹרֶיךָ תִּימָן - ישָּבְרוּ גִבּוֹרֶיךָ, אדום,
 (תימן, שאדום יושב בדרום א"י)
 לְמַעַן יִכְרַת אִישׁ מֵהַר עֵשׂוֹ מִקְטָל - כך, שיכרתו
 כל אנשי הר שעיר, מההריגה, שיהרוג בהם
 האוייב.
 יא. מִחֲמַס אַחִיךָ יַעֲקֹב, תִּכְסֶּךָ בּוֹשָׁה - מהחמס
 (גיל) שחמסת את אחיך יעקב (בני"י) תכסה אותך
 הבושה,
 וְנִכְרַת לְעוֹלָם - ותכרת לעולם, ולא תקום עוד.
 יב. בְּיוֹם עֲמֻדָךְ מִנְּגַד, בְּיוֹם שְׁבוֹת זָרִים חִילוּ -
 הנה, ביום ששבו זרים את עושרם של ישראל,
 עמדת מנגד ולא עזרת להם,
 וְנִכְרַם בָּאוּ שְׁעָרָיו - וכשבאו זרים, על שערי ערי
 ישראל,
 וְעַל יְרוּשָׁלַם יָדוּ גּוֹרֵל - ועל ירושלים השליכו
 גורל, לחלק אותה ביניהם,
 גַּם אֶתְּהָ כָּאֶחָד מֵהֶם - היות ואתה עמדת מנגד
 ולא עזרת לישראל, נחשב אתה כאחד
 מהחומסים את ישראל.
 יג. וְאֵל תִּקָּא בְּיוֹם אַחִיךָ - לא היה לך לעמוד
 מנגד,
 בְּיוֹם נִכְרוּ - ביום שהגלו את ישראל, לארץ
 נכריה, זרה,
 וְאֵל תִּשְׁמַח לְבָנֵי יְהוּדָה, בְּיוֹם אַבְדָם - ולא היה
 לך לשמוח ביום שנאבדו ונשמדו,
 וְאֵל תִּגְדֵּל פִּיךָ - ולא היה לך להגדיל את פִּיךָ
 בדברי בזיון וחרפה עליהם,
 בְּיוֹם צָרָה - ביום שבאה עליהם הצרה.

¹ כמו שאמר ירמיהו: "כי הנה קטוֹן נִתְתִיךְ בְּגוֹיִם בְּזוּי בְּאֲדָם", ירמיהו מט' טו'.

וַיִּרְשׁוּ בַּיּוֹם אֵת מוֹרְשֵׁיהֶם - וירשו ישראל את עושר אויביהם, שירשו אותם.
 יח. וְהָיָה בַּיּוֹם אֵת יַעֲקֹב אֵשׁ, וּבַיּוֹם יוֹסֵף לְהַבִּיחַ - ישראל נמשלו לאש וללהבה,
 וּבַיּוֹם יַעֲשׂוּ לְקֵשׁ - ובית עשו נמשל לקש,
 וְדָלְקוּ בָהֶם וְאֶכְלוּם - והאש (ישראל) תשרוף ותכלה את הקש, (אדום)
 וְלֹא יִהְיֶה שְׂרִיד לְבַיִת עֵשָׂו - עד שלא יהיה מי שישרוד וישאר מהפורענות שתבוא על אדום,
 כִּי ה' דָּבַר:
 יט. וַיִּרְשׁוּ הַנֶּגֶב, אֵת הַר עֵשָׂו - ישראל היושבים בנגב, ירשו את הר שעיר, (שהוא מדרום לא"י ומזרח לנגב)
 וְהִשְׁפִּילָה, אֶת פְּלִשְׁתִּים, וַיִּרְשׁוּ אֶת שְׂדֵה אֶפְרַיִם, וְאֶת שְׂדֵה שִׁמְרוֹן - ובני ישראל הישבים בשפלה (שפלת החוף), ירשו את ארץ פלישתים, (פלישתים - מדרום לשפלה), ואת הר אפרים והר שומרון,
 וּבְנֵימָן, אֶת הַגְּלָעָד - ובני בנימין ירשו את הר הגלעד, (שמעבר לירדן מזרחה).
 כ. וְגַלְתָּ הַחֵל הַזֶּה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל - וגלות העם הזו, עם ישראל,
 אֲשֶׁר פָּנְעוּ עַד צָרְפַּת - שגלו עד צרפת, מקום שגלו הכנענים,
 וְגַלְתָּ יְרוּשָׁלַם, אֲשֶׁר בְּסַפְרָד - וגלות בני ירושלים, שגלו עד ספרד,
 יִרְשׁוּ אֶת עֲרֵי הַנֶּגֶב - ישובו וירשו את ערי הנגב, כאמור בפס' יט'.
 כא. וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן - ויעלו מושיעי ישראל, הם מלך המשיח ושריו,
 לְשַׁפֵּט אֶת הַר עֵשָׂו - לעשות משפט בהר שעיר,
 וְהָיְתָה לָהּ הַמְּלוּכָה - ואז, תתגלה מלכות ה' לבדה בעולם.

יג. אֵל תָּבוֹא בְּשַׁעַר עַמִּי, בַּיּוֹם אֵינָם - לא היה לך לבוא בשערי ערי ישראל ביום צרתו ושברו,
 אֵל תָּרָא גַם אֶתְּהָ בְּרַעְתּוֹ, בַּיּוֹם אֵינּוּ - ולא היה לך לבוא לראות ברעתו הגדולה,
 וְאֵל תִּשְׁלַחנָה בְּחֵילוֹ, בַּיּוֹם אֵינּוּ - ולא היה לך לשלוח ידך, ולבזוז את עושרו, ביום צרתו של עמ"י.
 יד. וְאֵל תַּעֲמֹד עַל הַפָּקֶק - ולא היה לך לעמוד בפרשת דרכים,
 לְהַכְרִית אֶת פְּלִיטָיו - להכרית ולהרוג את הפליטים, הבורחים מהמלחמה,
 וְאֵל תִּסְגֹּר שְׂרִידָיו, בַּיּוֹם צָרָה - ולהסגיר ביד האוייב את הנמלטים ביום הצרה.
 טו. כִּי קָרֹב יוֹם ה' עַל כָּל הַגּוֹיִם - כי הנה, קרוב יום הפורענות שיביא ה' על כל הגויים,
 כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ יַעֲשֶׂה לְךָ - וכאשר עשית רעות לישראל - יַעֲשֶׂה לְךָ,
 גְּמֹלְךָ יֵשׁוּב בְּרֹאשֶׁךָ - הגמול על מעשיך הרעים, ישוב בראשך.
 טז. כִּי כְמוֹ שֶׁעָשִׂיתָ עָלַי הַר קָדְשִׁי - כי כמו ששניתם אתם, בני"י, מכוס התרעלה (משל לפורענות) בהר קדשי ירושלים,
 יִשְׁתּוּ כָּל הַגּוֹיִם תַּמִּיד - כך ישתו כל הגויים תמיד מכוס התרעלה, עד שיכלו,
 וְשִׁתּוּ וְלָעוּ - ישתו ויושחתו בפורענות,
 וְהָיוּ כְּלֹא הָיוּ - ויכלו כְּלִיּוֹן גְּמוּר, כאילו מעולם לא היו.
 יז. וּבַהֲרֵץ צִיּוֹן תִּהְיֶה פְּלִיטָה - ובהר ציון, תשאר הפליטה,
 וְהָיָה קָדְשׁ - ויהיו מקודשים לה',